

Kā būt Brīvam no Grēka

Hazrat Mirza Ghulams Ahmads^{as}
no Kādijān
Apsolītais Mesija un Mahdi
Ahmadiju Musulmaņu Kapienu Dibinātājs

Kā būt Brīvam no Grēka

Hazrat Mirza Ghulams Ahmads^{as}

Apsolītais Mesija un Mahdi
Ahmadiju Musulmaņu Kopienų Dibinātājs

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LTD.

TILFORD, SURREY

Kā būt Brīvam no Grēka

How to be Free from Sin

by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}

(Latvian translation)

First Latvian translation published in Latvia in 2021

© **Islam International Publications Ltd.**

Published by:

Islam International Publications Ltd.

Unit 3, Bourne Mill Business Park,

Guildford Road, Farnham, Surrey UK, GU9 9PS

Printed in Poland at:

Booksfactory, Cukrowa 22, 71-004 Szczecin

Poland

For more information you may visit www.islam-ahmadiyya.lv

OR

You may visit us at Gertrudes iela 30-4, Rīga, LV-1011, Latvia

ISBN: 978-1-84880-737-2

Ievads

Par Autoru

Dzimis Kādijānā (Indijā) 1835. gadā, Hazrat Mirza Ghulams Ahmads, Apsolītais Mesija un Mahdi^{as}, sevi veltīja Svētā Korāna pētījumiem un lūgšanu un padevības pilnai dzīvei. Redzot Islāmu esam par mērķi netīriem uzbrukumiem no visiem virzieniem, kā arī Musulmaņu veiksmes stāsta vispārējo pagrimumu, viņš, kā Imams un laikmeta balss, uzņēmās Islāma atbrīvošanas un tā tīru mācību pasniegšanas uzdevumu. Viņa plašajā raktu, lekciju, diskursu, debašu u.c. kopumā viņš argumentēja, ka Islāms ir vienīgā dzīvojošā reliģija, kurai sekojot cilvēks var veidot kontaktu ar savu Radītāju un sasniegt vienotību ar Viņu. Viņš pasludināja, ka Dievs viņu iecēlis par Mesiju un Mahdi, atbilstoši Bībeles, Svētā Korānā un *Ahadīs* pareģojumiem. 1889. gadā viņš sāka pieņemt savā Džamaatā, kas pašlaik satur vairāk nekā divi simti četrpadsmit valstis. Viņš uzrakstīja vairāk nekā astoņdesmit grāmatu urdu, arābu un persiešu valodās.

Pēc savas nāves 1908., Apsolītajam Mesijam^{as} sekoja Hulafa (Sekojošie), kuri ir turpināuši viņa misiju. Hazrat Mirza Masrūrs Ahmads, Halifatul Masīh V^{at}, ir pašreizējais Ahmadiju Musulmaņu Džamaata vadītājs un piektais Apsolītās Mesijas^{as} sekotājs.

Par šo Grāmatu

Islāmiskais pestīšanas koncepts atšķiras no citām reliģijām un it īpaši no

kristietības, jo Islāms noliedz pirmgrēka konceptu un pasludina cilvēku par atbildīgu tikai par saviem grēkiem. Viņam, tādejādi, sevi jāatbrīvo no saviem grēkiem, lai sasniegtu pestīšanu. Šajā rakstā Apsolītais Mesija^{as} atbild uz tik nozīmīgo jautājumu-kamdēļ cilvēks grēko un kā viņš var būt no grēka brīvs.

Apsolītais Mesija^{as} raksta, ka cilvēks pēc savas dabas izvairās no tā, ko uzskata par kaitīgu, un ja viņš pieļauj grēku, tas tā ir tikai tamdēļ, ka viņš patiesi netic Dieva un pestīšanas dienas eksistencei. Ja viņam piemistu pārliecība par grēku kā par, piemēram, čūskas indes kaitīgumu, viņš pat nedomātu par dievišķo pavēļu pārkāpšanu.

Apsolītais Mesija^{as} argumentē arī, ka patiesa reliģija ir jāvērtē pēc tās spējām vest tās sekotājus pie pārliecības par Dieva eksistenci. Svētais autors detalizēti salīdzina Islāmu un citas lielās reliģijas un secina, ka tikai Islāms var vest cilvēku pie perfektas apziņas un, sekojoši, brīvības no grēka.

Pirmais angļiskais šī raksta tulkojums tika izdots angļiskajā “Reliģiju apskata” *The Review of Religions* izdevumā 1902. gada janvārī ar virsrakstu “Kā atbrīvoties no Grēka Važām” *How to get rid of the Bondage of Sin*. Šo tulkojumu sagatavoja Vakalats Tasnīfs (Wakalat Tasneef), Rabvah.

Pateicības

Man jāpasaka paldies sekojošajiem cilvēkiem, kas man palīdzēja dažādās tulkošanas fāzēs:

Radžam Ata-ul-Mannanam, Sajedam Tanvīram Mujtabam, Mirzam Usmanam Ahmadam Adamam un Tahīram Mahmūdum Mubašaram. Esmu pateicīgs arī Kungam Munir-ud-Dinam Šamsam, papildus Vakilut Tasnīfam par viņa palīdzību un atbalstu, un par nozīmīgās sasaistes veidošanu palīdzības meklēšanā no Hazrat Mirzas Masrūra Ahmada, Halifatul Masīh V^{at}.

Čaudri Muhammeds Ali

Vakilut Tasnīf

Tehrik Džadid

Rabvah

12. februārī, 2008

Izdevēja Priekšvārds

Svētā Pravieša Muhammeda^{sa} vārds ir ticis papildināts ar simbolu ^{sa}, kas ir saīsinājums lūgšanai (صَلَّى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) *Ṣallallāhu ‘Alaihi Wasallam* (lai Allāha miers un svētība pār viņu). Citu praviešuas un ziņnešu vārdi ir apzīmēti ar simbolu ^{as}, saīsinājums (عليه السلام / عليه السلام) *‘Alaihissalām/‘Alaibimussalām* (miers ar viņu). Lūgšanas tipiski nav izrakstītas pilnībā, bet tās tāpat vajadzētu uztvert kā pilnībā atkārtotas katrā no šiem gadījumiem. Simbols ^{ra} tiek izmantots ar Svētā Praviešai^{sa} un Apsolītās Mesijas^{as} mācekļiem. Tas atbilst (رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ / رَضِيَ اللهُ عَنْهَا / رَضِيَ اللهُ عَنْهُ) *‘Raḍī Allāhu ‘anhu/‘anhā/‘anhum* (Lai Allāha gandarijums ar viņu/viņiem). ^{rb} atbilst (رَحِمَهُ اللهُ تَعَالَى) *‘Raḥimahullāhu Ta‘ālā* (lai Allāha svētība pār viņu). ^{at} apzīmē (أَيَّدَهُ اللهُ تَعَالَى) *‘Ayyadabullāhu Ta‘ālā* (lai Allāhs, visvarenais viņam palīdz).

Fonētiski pārnesot arābu vārdus uz latīņu alfabētu, esam izmantojuši Karaliskās Āzijas sabiedrības izstrādāto sistēmu:

- ا vārda sākumā, izrunāts kā *a*, *i* vai *u*, iesākts ar nelielu ieelpu, kā *h* vārdā ‘hantele’.
- ث *th*, izrunāts kā *t* vārdā ‘trauks’.
- ح *h*, kā aspirēts rīkles līdzskanis, izrunāts stiprāk nekā *h*.

- ħ *kh*, izrunāts kā č.
 ð *dh*, izrunāts kā th angļu “that”.
 ʃ *ʃ*, spēcīgi artikulēts s.
 ʒ *dʒ*, līdzīgs mūsu d.
 ʈ *t*, spēcīgi artikulēts, ar mēli pie aukslējām izrunāts t.
 ʒ *ʒ*, spēcīgi artikulēts z.
 ʕ *ʕ*, spēcīgs līdzskanis, kura izruna jāmācās no skaņas.
 ġ *gh*, skaņa līdzīga franču r. Izrunai rīkles muskuļiem jābūt “gārgšanas” pozīcijā.
 q *q*, dziļš rīklenis ar k skaņu.
 ʕ *ʕ*, savdabīga balss ieķeršanas.

Īsi patskaņi tiek apzīmēti ar:

- a   ˈ   (kā *a* vārdā ‘daba’)
 i   ˌ   (kā *i* vārdā ‘bilde’)
 u   ˑ   (kā *u* vārdā ‘burts’)

Gari patskaņi ar :

- ā   ː   vai   ˑ̄   (kā *ā* vārdā ‘ābols’);
 ī   ˑ̄   vai   ˑ̄   (kā *ī* vārdā ‘zīmulis’);

ū   ُ   (kā *ū* vārdā ‘būt’);

Citi:

ai   اِ   (kā *ai* vārdā ‘saite’)*

au   اَ   (līdzīgi *au* vārdā ‘auns’)

Jāpievērš uzmanība, ka vārdu transliterācijā, burts *e* ir jāizrunā kā vārdā *ej*, izruna ir plakana, bet ka divskanis. Ja urdu un persiešu vārdā *e* ir nedaudz pagarināts, tā transliterācija tiek veikta kā *ei* vārdā beidzam, izruna notiek bez divskaņa.

Tādējādi كَ tiek transliterēts kā *kei*. Nazālai *n* skaņai mēs esam izmantojuši simbolu *ń*. Tādējādi urdu vārds مین tiek transliterēts kā *mein***.

Līdzskaņiem, kas nav iekļauti iepriekšējās lappusēs, izruna ir tādi pati kā Eiropas pamatvalodām.

Mēs neesam transliterējuši arābu vārdus, kuri kļuvuši par latviešu valodas daļu, piem. Islāms, Mahdi, Korāns, Hidžra, Ramadāns, Hadīs, Ulamā, Umma, Sunna, Kafir utt.

Ieliekti apostrofi vai komati tiek izmantoti transliterācijas sistēmā, ‘ lai apzīmētu, ‘, ‘, ‘. Komati kā pieturzīmes tiek izmantoti kā parasti. Līdzīgi arī apostrofiem tiek paredzēts to parastais izmantojums.

*Dažos arābu vārdos tiek izmantos diptongs, kas pazūd, ja vārdu izrunā Urdu valodā.

**Šīs transliterācijas nav iekļautas Karaliskās Āzijas sabiedrības transliterācijas sistēmā.

Kā būt Brīvam no Grēka

Šajā rakstā es vēlos parādīt, ka ievērojamais materiālais mūsu laikmeta progress ir ticis vairāk nekā atsvērts ar nožēlojamo garīgo kritumu, līdz punktam kurā cilvēku dvēseles ir zaudējušas spēju aptvert pat pašsaprotamas patiesības. No ciešas cilvēces pētīšanas ir acīmredzami, ka paslēpts un ievērojams spēks velk to uz leju, un, ka cilvēks tiek strauji vilkts bedrē, ko sauc *Asfalus Sāfilīn* [zemākais no zemākajiem]. Tik pilnīga izmaiņa ir notikusi ar cilvēku intelektiem, ka tie apbrīno un slavē to, kas ir nožēlojams un pretīgs garīgajai acij. Katra dvēsele jūt vilkšanu uz leju caur spēku, kurš, lai gan iznīcinošs ietekmē, jau licis visai pasaulei krist pagrimumā. Tīras patiesības tiek izsmietas un pilnīga padevība Dievam tiek uztverta kā nejdzība. Katra dvēsele tiek vilkta uz zemi, kā paslēpta spēka sasieta.

Kā bieži esmu iepriekš teicis, pievilksnās veido pamatu visam, kas notiek pasaulē, un puse, kurai pieder lielāka pārliecība, spēj pievilkt sev citus. Ir patiesība principā, ka spēkam var pretoties tikai cits, kas lielāks par to. Ir neiespējami šajā pasaulē, kura tiek vilkta uz leju, atkal pacelties, ja vien pretējs spēks neparādās no debesīm, lai nostiprinātu cilvēku ticību, un parādītu viņiem, ka ir nozīmīgāks un ilgmūžīgāks prieks pakļāvībā Dieva likumiem nekā miesīgu baudu apmierināšanā, un lai pārliecinātu viņus, ka to pārkāpums ir sliktāks par nāvi. Šī debešķīgā pārliecības gaisma cilvēkam tiek dāvāta caur "Sauli" t.i. sava laikmeta Imāmu, un viņu neatpazīt nozīmē mirt cietpaurības nāvē. Cilvēks, kurš domā sev par nevajadzīgu esam šo patiesās

gaismas avotu, sevi maldina, jo sevi nostāda pret neapstrīdamajiem Dieva likumiem. Cilvēka acis, kaut tām piemīt pašām sava gaisma, nevar redzēt bez saules. Saule ir gaismas avots, kas nolaižas no debesīm un izgaismo zemi un bez tās mūsu acis ir aklas. Tas, kurš iegūst pārlicēību caur šo dievišķo gaismu tiek virzīts uz dievticības pusi, un ir vien dabīgi, ja starp šiem diviem pievilksnās spēkiem rodas cīņa, vienai velkot uz tikumu, otrai uz grēku, vienai uz austrumiem, otrai uz rietumiem. Šī sadursme ir viszvērīgākā, kad divas pievilksnās ir kāpinājuma augstākajā punktā-kā milzīgas materiālās attīstības brīdī. Zemē notiekot fenomenālam progresam, nešaubies, ka garīga sagatavošanās un pievilksanas spēja tiek gatavota arī debesīs, lai līdzsvarotu to uz zemes. Dienas, kad novārtā pamešana un ļaunums valdīja pār zemi, ir šaušalīgas, jo tās tikušas iezīmētas garīgajām cīņām, ko pareģoja Pravieši caur dažādām metaforām. Daži ļaudis tās apraksta kā pēdīgo cīņu starp debesu Eņģeļiem un zemes Sātaniem, kas kulminēs pasaules beigās; citi naivi doma, ka tā būs fiziska kauja, izcīnīta ar zobeniem un šaujamo ieročiem. Pēdējie absolūti kļūdās, jo tie naivi interpretē garīgo cīņu par fizisku esam.

Īsumā, nikna cīņa starp zemes tumsonību un debesu gaismu ir tuvu, kā to paredzējuši pravieši no Ādama līdz Svētajam Pravietim^{sa}. Vienas puses vadonis tiek saukts par “patiesības slēpēju”, kamēr otrs ir pazīstams kā “patiesības atklājējs”. Tas, kurš nāk no debesīm kopā ar eņģeļiem ir [Eņģeļa] Mihaēla izpausme, un tas, kurš pacelts no zemes ar tumsas spēkiem, ir Sāta-

na izpausme.

Kad mēs novērojam labi bruņotos zemes leģionus, aizņemtus savos sagatavošanās darbos un jau daudz paveikušus, mums jādomā, ka debesu karaliste arī dzan nepamet savu sagatavošanos novārtā. Debešķīgā uzvara noliedz izrādīšanos un lielību, un paveic daudz, citiem to nemaz neuzzinot. Ļaudis beidzot to apzinās, kad debesīs parādās gaisma un uz zemes balts minarets; debešķīgā gaisma krīt uz minareta un izgaismo visu pasauli.

Pēdējais teikums prasa kādu skaidrojumu. Lai gan Dieva garīgā kārtība ir pilnīgā saskaņā ar fizisko kārtību, reizēm tajā parādās savdabīgas iezīmes, kas nav viegli saskatāmas fiziskajā kārtībā. Piemēram, kad tiek veidota zemes pievilcība, tās rezultātā veidojas debešķīga pievilksnās, lai gan abas ir pretējas viena otrai. Un ir pamats domāt, ka tad, kad šīs divas pievilcības sasniedz savu vietu pasaules pēdējās dienās, tām jābūt mierā vienai ar otru, jo neviena no tām nevar iegūt pārkumu, neiznīcinot otru. Kad divas pusēs ir vienlīdzīgi varenas un zināmas, tās neizbēgami saduras. Tas ne tikai ir izskanējis visās Praviešu grāmatās, bet arī saprāts pieprasa, lai tad, kad sadursmē nonāk divi spēcīgi un pretēji pievilksnās spēki, viens vai abi no tiem tiktu iznīcināti.

Saskaņā ar Praviešu grāmatā atrodamo aprakstu, tā notika, kad pēc Jēzus^{as} bija pagājuši tūkstoš gadi - periods, kurā, saskaņā ar pareģojumiem, Sātans bija palicis važās, - uz zemes sāka ieplūst ļauns spēks. Šis bija laiks, kad Islāms sāka zaudēt spēkus, neievērojot tā cēlos principus; tā garīgais prog-

ress apstājās, un tā pasaulīgie iekarojumi apstājās. Islāms bija dzimis tādā laikā, kad Sātans gulēja sastiprināts ar ķēdēm, un tā tam vajadzēja būt, jo tas bija tas, ko visi Pravieši, sākot no Jāņa, bija atguvuši, un tas sākās, kad Sātans tika atbrīvots pēc 1000. g.p.k. Pēc tam visa veida sātaniskās darbības iesakņojās un ļaunuma koks sāka augt uz zemes, līdz daži tā zari pārgāja pār Austrumiem, daži sasniedza visattālākās apdzīvotas vietas rietumos un daži izplatījās pa ziemeļiem un dienvidiem. Tāpat kā ārpasaules notikumi ir parādījuši, ka Sātana ieslodzījuma laiks ir tūkstoš gadu, arī viņa brīvības termiņš ir tūkstoš gadu, kā to izstāstīja Pravieši, un tas beidzas Hidžras četrpadsmitā gadsimta beigās. Šie tūkstoši gadi ir aprēķināmi saskaņā ar dievišķo vai mēness kalendāru, jo saskaņā ar šo sistēmu Ebrejiem un musulmaņiem ir mācīts noteikt laiku, kad tiek izpildīti pareģojumi. Uz Saules kalendāra balstītie aprēķini ir cilvēka jauninājums un ir pretrunā ar svēto rakstu būtību.

Šis, īsāk sakot, ir Sātana atelpas pēdējās dienas, patiesībā tās jau ir pagājušas, jo deviņpadsmit gadi pagājuši kopš Hidžras gadsimta, kas iezīmēja Sātana brīvības perioda beigas. Tomēr viņš nevēlas tikt vaļā no savas varas, un abu spēku cīņa ir neizbēgama. Tas tika noteikts jau no paša sākuma, un Dieva vārds nekad nevar būt nepatiess.

Vēl viena liecība, kas liecina, ka šis ir [pēdējās kaujas] dienas, ir tā, ka ir pagājuši arī sestā tūkstošgade kopš Ādama dzimšanas, kurā bija paredzēts ierasties otram Ādamam. Tā kā sestā diena ir Ādama dzimšanas diena un,

spriežot pēc rakstiem, diena simbolizē tūkstoš gadu, mums ir jāsamierinās ar to, ka otrais Ādams jau ir parādījies, ievērojot Dieva solījumus, kaut arī vēl nav pilnībā atpazīts. Mums arī ir jātic, ka vieta, ko Dievs ir iecēlis savai adventei, ir Austrumos, nevis Rietumos. Tā kā Ādamam tika dota mītne dārzā virzienā uz Austrumiem (Genesis 2: 8), arī otrajam Ādamam ir jāierodas kādā austrumu valstī, lai saglabātu viņa līdzību ar pirmo. Musulmaņi un Kristieši ir vienlīdz spiesti to pieņemt, ja vien viņi, protams, netiecas pēc neticības.

Tādējādi nevajadzētu būt grūtībām saprast patiesību, jo ir skaidrs, ka šis ir pēdējais laiks cīņai starp gaismu un tumsu. Tumsas spēki dod vislielāko spēku, un ir veltīgi domāt, ka viņus tagad var pakļaut citiem līdzekļiem, izņemot gaismu, kas nolaižas tieši no debesīm.

Tumsa ir pilnīgi izklīdusi no pasaules, un taisnības mirgojošā lampa tūlīt izdzīsīs. Ierastā ticība, tradicionālās zināšanas un virspusējās lūgšanas vairs nespēj atgūt savu izbalējušo gaismu. Vai aklais var vadīt neredzīgo? Vai tumsa var kļiedēt tumsu? Nē! Uz zemes, kas paceļas virs zemajiem mājokļiem, ir jāuzbūvē jauns minarets, lai uz tā varētu novietot debesu lampu, un visu pasauli var apgaismot tās gaisma. Kā gaisma var nokļūt tālās vietās, ja vien tā nav novietota kaut kur augstu?

Ko simbolizē minarets? Tā simbolizē svēto, tīro un apņēmīgo dvēseli, kas tiek dota tam ideālajam cilvēkam, kurš ir debesu gaismas cienīgs, un šī nozīme ir raksturīga pašam vārdam “minarets”. Minareta augstprātība liecina par

šāda cilvēka augsto apņēmību, tā spēks apliecina stingrību, kādu viņš uzrāda tiesas laikā, un tā augstprātīgais baltums simbolizē viņa nevainību, kas galu galā ir jāievieš. Un, kad tas viss ir noticis, t.i., kad viņa patiesīgums ir pierādīts ar argumentiem un viņa stingrība, nelokāmība, pacietība un neatlaidība ir kļuvusi acīmredzama kā mirdzošs minarets, viņa pirmā advente—periods, kas tika iezīmēts ar pārbaudījumiem un sodiem—iet uz galu, un tagad ir pienācis laiks viņam parādīties visā savā godībā. Garīgums, kam piemīt Dievišķais gods, nāk par to, kurš ir kā minarets un ar Dieva atļauju dod viņam dievišķas spējas. Tas viss notiek viņa otrajā adventē, un tieši tādā veidā Apsolītajam Mesijam vajadzēja parādīties. Tradīcijas, kas valda starp Musulmaņiem, kuri, piemēram, runā par viņa nokāpšanu netālu no minareta, ir domātas tikai, lai apliecinātu, ka viņa ierašanās būs brīnišķīga un ka viņu pavadīs Dievišķā vara. Debesis viņu attur līdz brīdim, ko Dievs ir noteicis, bet tas nenozīmē, ka pirms tam viņš nebija [fiziski] sastopams uz zemes.

Tā ir arī Dievišķa prakse, ka Viņš izmanto fiziskas ilustrācijas, lai izskaidrotu dažas garīgas lietas. Tempļi Baitul Muqaddas'ā [Jeruzalemē] un Ka'bahā Mekā, piemēram, kalpo kā dievišķās izpausmes simboli. Tieši šajā kontekstā Islāma Šariā tiek runāts par Apsolīto Mesiju, kurš dodas lejup vai netālu no minareta, valstī, kas atrodas uz austrumiem no Damaskas, tieši tāpat kā Ādama mājoklis Austrumos. Nav ļaunuma, ja fiziskais minarets tiek būvēts arī pirms viņa ierašanās; patiesībā Hadīsas literatūrā ir minēts, ka

minarets tiks būvēts pirms Apsolītais Mesija ieradīsies, un tas kalpos par ierašanās zīmi.

Apsolītajam Mesijam ir jāparādās divās fāzēs. Pirmā nebūs ievēribas cienīga, apvienota ar dažādām grūtībām. Tam sekos goda periods, pirms kura jābūvē minarets, lai piepildītos Tradīcija, kurā teikts, ka fiziskais minarets būs garīgā atspulgs.

Pasaule nepazīs viņu pirms viņa adventes, jo viņš nebūs no visas pasaules un nemīlēs viņu, jo tā nemīl Dievu, kura dēļ viņš būs ieradies. Viņam būs jāskaras ar tiesas prāvām un vajāšanu, un pret viņu tiks virzītas apsūdzības; patiešām, Islāma pareģojumi paredz, ka Apsolītais Mesija sākotnēji tiks noraidīts un neizglītoti cilvēki pret viņu izdarīs nejaucības. Viņi viņam netaisni uzbruks un domās, ka ir rīkojušies dievbijīgi, bet citi mocīs viņu un uzskatīs savu rīcību par iepriecinošu Dievam. Tādējādi viņš tiks pakļauts visvisādām mocībām, līdz brīdim, kad viņa advente, ko sludinājis Dievs, būs beigusies. Tad cilvēki, kuriem ir vēlīgas sirdis, domās: ‘Kas tas par negēli, kuru nevar pakļaut? Kāpēc Dievs viņam palīdz, nevis mums?’ Tas ir Dieva eņģelis, kas nokāpis lejā no viņu sirdīm un piezīmējis: ‘Vai ir nepieciešams, lai tiktu izpildīti visi jūsu Tradīcijās atrastie pareģojumi, un vai tas kavē jūs [pieņemt Apsolīto Mesiju]? Vai nav iespējams, ka šiem pareģojumiem var būt tendence kļūdoties vai būt nepareizi interpretētiem, un vai nav pieļaujams dažus no tiem uzskatīt par metaforiskiem? Vai Ebrejiem netika atņemta ticība un bagātība tāpēc, ka viņi veltīgi gaidīja visu

savu pareģojumu burtisku piepildījumu saskaņā ar savu izpratni? Ņemot vērā, ka tas ir tas pats Dievs, un viņa ceļi ir vienādi, vai nav iespējams, ka jūs tiek tiesāti tādā pašā veidā?’ Viņu sirdis galu galā tieksies pēc patiesības, tieši tāpat kā pagātnē [Pravieši].

Būtu kļūda paziņot, ka šajā vecumā fiziskie kari ir jāiztur, lai izplatītu ticību un dievbijību. Zobenš, tā vietā, lai atklātu patiesības skaistumus un izcilību, to slēpj un dara neskaidru. Tie, kam ir šādi uzskati, ir Islāma ienaidnieki, nevis draugi. Tās ir viduvējības, tām trūkst morālā mugurkaula, to sirdis ir apslēptas neziņā, tās ir lētticīgas un neizglītotas, un tās sniedz Islāma pretiniekiem iespēju iebilst, ka Islāma progress ir atkarīgs no zobena. Šī pārlicība kaitē Islāmam. Nevienai reliģijai nav jāizmanto spēks, ja tā spēj pierādīt savu patiesību ar racionāliem argumentiem, neapstrīdamām liecībām un debešķīgām zīmēm. No otras puses, nav vajadzīgi papildu argumenti, lai falsificētu reliģiju, kurai nepiemīt šīs īpašības, un pievērstos zobenam, lai kompensētu pats savu vājumu. Šāda reliģija tiek nogalināta pati ar savu zobenu.

Kritiķi nepatiesi iebilst pret to, ka, ja Džihads šajā laikmetā tiek uzskatīts par nelikumīgu, kāpēc tas tika praktizēts agrīnajās Islāma dienās? Šie cilvēki, šķiet, nemaz neapzinās, ka Islāms noraida spēka izmantošanu, lai izplatītu reliģiju jebkuros apstākļos. Svētais Korāns kategoriski saka: لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ¹ “Reliģijā nav nekādas piepūles”. Zobenu pacēla [agrīnie

¹*Al-Baqarab (Gous), 2:257 [Izdevēji]*

Musulmaņi], jo Arābijas mežoņi, kas bija zaudējuši visas morāles un cilvēcisko vērtību izjūtas, bija kļuvuši par zvērīnātiem Islāma ienaidniekiem. Kad Dieva Vienotība un Islāma patiesība viņiem tika izrādīta ar nepārprotamiem argumentiem un viņu prātus iespaidoja tas, ka tēlu pielūgšana ir nepareiza un pret cilvēka cieņu, viņi nespēja atspēkot šos argumentus. Tāpēc saprātīgie starp viņiem sliecās uz Islāmu, kā rezultātā brāļi un dēli atdalījās no saviem tēviem. Šajā brīdī elki tika iznīcināti, lai bargi sodītu tos, kuri kļuva par Musulmaņiem kā līdzekli, lai saglabātu savu viltus reliģiju un atturētu cilvēkus no Islāma. Šos noziegumus pastrādāja Mekas priekšnieki, Abu Džahls bija viens no tiem.

Tie, kuri ir pazīstami ar agrīno Islāma vēsturi, nešaubīgi zina par nežēlību un barbarismu, ko izdarīja pretinieki Mekā, un nevainīgo cilvēku skaitu, kas tika nogalināti. Taču tas neatturēja cilvēkus no Islāma apskaušanas. Pat ierobežotās inteligences pārstāvji varēja redzēt, ka tās mācība ir daudz racionālāka un pārlicināšāka nekā elku pielūdzējiem. Kad pretinieki redzēja savu pūliņu nedrošību, viņi nolēma, ka vienīgais risinājums ir noslepkavot Svēto Pravieti^{sa}, bet Dievs viņu izglāba un aizveda uz Medinu drošībā. Tomēr Mekas iedzīvotāji neatkāpās no saviem ļaunajiem nodomiem un turpināja censties viņu nogalināt pat Medinā. Šādos apstākļos Musulmaņiem vajadzēja sevi aizstāvēt un atriekties tiem, kas viņiem netaisnīgi uzbruka. Islāma kari netika izcīnīti, lai izplatītu ticību, bet tikai, lai aizsargātu Musulmaņu dzīvības. Vai kāds saprātīgs cilvēks var ticēt, ka Islāms nespēja

pierādīt Dieva Vienotību pirms elku pielūdzējiem, kuri pielūdza akmens elkus un citus nedzīvus objektus un tika iegrozoti—un, ka bija jāķeras pie zobena šā iemesla dēļ? Dievs pasargi! Šie apgalvojumi ir bez pamata, un tie, kas tos izsaka, dara smagu netaisnību Islāmam, slēpjot patiesību.

Maulavieši bija iesaistīti šīs netaisnības izdarīšanā, bet Kristīgie garīdznieki nav mazāk vainīgi, jo arī viņi ir ietekmējuši šīs domas Musulmaņu prātos, izceļot muļķa Maulavī ediktus. Kad Musulmaņi dzird, viņu paša Maulaviešu paziņojumus Džihāda labā un dzird Kristiešu garīdzniekus - kuri arī izcili iebilst pret Islāmu, viņi kļūst par upuri apgalvojumam, ka Islāms veicina šāda veida Džihādu. Abas šīs nostājas ir izraisījušas šos nepamatotos iebildumus pret Islāmu.

Ja Kristīgie garīdznieki nebūtu pieņēmuši šo virzienu, un, ja viņi būtu godīgi un patiesi atzinuši, ka Maulaviešu apgalvojumi balstās uz neziņu un ka apstākļi, kas bija likuši Džihādam pastāvēt agrajās Islāma dienās, šajā laikmetā nav sastopami, tad pats priekšstats par šāda veida Džihādu būtu pazudis no pasaules. Taču viņi to nespēja saprast, jo viņi tika emociju, ne prāta vadīti.

Dievs atļāva Musulmaņiem cīnīties tikai tad, kad viņš redzēja, ka neticīgie savu zvērību dēļ ir kļuvuši par nāves vēlētājiem. Taču viņš paredzēja arī, ka ikviens, kas pieņems Islāmu, tiks saudzēts. Tieši tas, iespējams, ir licis kritiķiem izdarīt kļūdainus secinājumus. Šķiet, viņi nesaprot, ka rīkojums attiecās nevis uz piespiešanu, bet gan uz apžēlošanu tiem, kas bija pelnījuši

nāvi. Nosaukt šo mācību par apspiestu ir nejedzības kalngals. Viņi pelnīja sodu nevis tāpēc, ka nebija Musulmaņi, bet tāpēc, ka bija slepkavas. Un, tā kā Dievs zināja, ka viņi ir pilnībā sapratuši Islāma patiesību no Viņa labvēlības, Viņš deva viņiem iespēju izsūdzēt savus grēkus. Tas ir vēl viens pierādījums tam, ka Islāms nemācīja piespiešanu, drīzāk tas nodrošināja atelpu tiem, kuriem vajadzēja tikt nogalinātiem viņu asinsizliešanas dēļ.

Musulmaņi cieta no daudzām ciešanām, un aizspriedumu līmenis, kas pastāvēja pret viņiem, bija tāds, ka, ja kāds no ciltīm būtu iekļuvis Islāmā, viņu uzreiz tiktu sodīts vai dzīvotu nepārtrauktās bailēs par savu dzīvību. Musulmaņiem bija jācīnās, lai gūtu mieru. Taču pat šajos sarežģītajos apstākļos viņi neizvilka zobenu, ja vien netika izpildīti abi kara nosacījumi. Pret viņiem vienmēr tika vērsts karš, un viņi nekad necīnījās, lai izplatītu ticību. Viņi cīnījās tikai drošības un paš aizsardzības labad, bet nemākulīgais Maulīvijs vēlāk tam piešķīra citu sejas izteiksmi un sāka lepoties ar kaut ko pavisam barbarisku un apkaunojošu. Bet būtu nepareizi vainot Islāma mācības. Šī vaina pilnībā gulstas uz tiem, kuri nenovērtē cilvēka dzīvību un ir tik izslāpuši pēc asinīm, ka ar nepacietību gaida Mahdi, kurš, viņuprāt, varētu pieļaut un veicināt asinsizliešanu. Viņi vēlas pārliecināt cilvēkus, ka Islāms vienmēr ir atkarīgs no spēka un piespiešanas tā izplatībai un ka tam nepiemīt ne patiesības grama.

Maulīvieši, šķiet, nav apmierināti ar Islāma pagrimumu, jo vēlas to aizvilkt uz vēl dziļāku dziļumu, virzot uz priekšu šādas doktrīnas. Tomēr esiet

droši, ka Dievs nekad neļaus Islāmam kļūt par šādas kaislības mērķi. Mūsu muļķīgie pretinieki tikai rok paši savu kapu, pakļaujoties pārliecībai, ka Islāmu no sākuma izplatīja zobens. Tagad ir pienācis laiks padzīt šo maldīgo pārliecību no mūsu prāta, nevis to popularizēt. Maulīvieši darīs Islāmam lielu labvēlību, ja varēs apvienoties, lai kļiedētu šo priekšstatu no neizglītotu Musulmaņu prāta. To darot, viņi ne tikai palīdzēs atklāt Islāma krāšņumu un skaistumu, bet arī novērsīs to nepatiku, kāda reliģiskajiem pretiniekiem ir pret to sakarā ar viņu nepareizajiem priekšstatiem, un viņi varēs gūt labumu no šīs apskaidrības gaismas.

Tāpat kā no slepkavas baidās ikviens, jo īpaši sievietes un bērni, arī citu ticību cilvēki baidās no tiem Musulmaņiem, kuriem ir tāda pārliecība par Džihādu. Viņi baidās pavadīt nakti to sabiedrībā, lai šie fanātiķi nevēlētos kļūt par *ghāzīs* [Islāma censoņiem], nogalinot tos. Ir cilvēki no “frontes”, kuri domā, ka šis “dievbijības” akts liks viņiem baudīt Paradīzi un visus tās augļus. Musulmaņiem vajadzētu kaunēties, ka citu ticību cilvēki vairs nejūtas droši to tuvumā, un gaida no viņiem vislaunāko. Esmu sastapis daudzus cilvēkus, kas izrāda bailes, ņemot vērā šo Musulmaņu pārliecību.

Kāds anglis ieradās apciemot Kādijanu 1901. gada 20. novembrī. Daudzi no maniem sekotājiem tolaik bija kopā ar mani, un mēs iesaistījāmies reliģiskā diskursā. Viņš kādu laiku tur stāvēja, līdz mēs pieklājīgi aicinājām viņu pievienoties mums. Tad viņš stādījās priekšā kā angļu tūrists, kas bijis arī uz Arābiju, un izteica vēlēšanos nofotografēt manu Kopieņu. Mēs piekritām

viņa lūgumam un pēc tam lūdzām, lai viņš pie mums uz dažām dienām paliek. Bet viņš šķita negribīgs un teica, ka dzirdējis par to, ka daudzi Kristieši ir nežēlīgi nogalināti Musulmaņu rokās, un pat pieminējis dažus incidentus, ko viņš bija pieredzējis Bagdādē. Bet mēs viņam paskaidrojām, ka mūsu Kopiena, kas pazīstams kā Ahmadiju sekta, ir ļoti atturīga no šādiem uzskatiem un nosoda šo noziegumu veicējus, un mūsu galvenais pakalpojums cilvēcei ir mēģināt iznīdēt šādus uzskatus. Tas viņu apmierināja, un viņš visu nakti pavadīja mūsu sabiedrībā.

Šī incidenta mērķis ir parādīt, ka šie ticējumi, kas ir pretrunā patiesajām Islāma mācībām, ir izkropļojuši tā tēlu citu ticību cilvēku acīs un izraisījuši viņiem neuzticību un naidu pret Musulmaņiem. Viņi tikai sagaida cilvēku līdzjūtību no Musulmaņiem, kuriem nepiemīt reliģiozā domāšana un kuru nerūpējas par ticības virsotnēm. Joprojām pastāv lielas aizdomas pret Islāmu, un diemžēl par to ir jāvaino Musulmaņi. Vai var būt kāds lielāks grēks, nevis atņemt Islāma svētību pasaulei, kā to ir darījuši Musulmaņu garīdznieki un viņu sekotāji, un vai šādu reliģiju var uzskatīt par Dievišķu, kas nespēj iedvest savas mācības cilvēku sirdīs, nevicinot zobenu? Nē, īstā reliģija ir tā, kuras neapstrīdamie argumenti un iekšējā jutekliskums darbojas kā zobens, un tam nav vajadzīgs dzelzs zobens.

Kārtējais Islāma pagrimums prasa Revidentu. Islāms šodien ir ļoti nedrošā stāvoklī, un tā gaisma ir gandrīz izdzēsta. Musulmaņi ir kļūdījušies ne tikai savos uzskatos, bet arī savā praksē. Viņi ir izveidojuši dažus paradumus, kas

ir ne tikai nelabvēlīgi ietekmējuši viņu raksturu, bet arī ir pretrunā ar Dievišķo dabas likumu. Piemēram, Dievišķais likums ir iedibinājis trīs cilvēka pamattiesības: cilvēks nedrīkst nogalināt nevainīgu cilvēku, viņš nedrīkst aizskart kāda godu, un viņš nedrīkst nepamatoti izmantot citas personas īpašumu. Un tomēr ir Musulmaņi, kas pārkāpj visus trīs baušļus. Viņi nogalina nevainīgus cilvēkus un nebaidās no Dieva, un viņu muļķīgais Maurīcijs pat ir izdevis ediktus, kas pasludinājuši par likumīgu aizvilināt vai sagūstīt sievietes no citām reliģijām-kuras viņi uzskata par zaimotājām-lai viņas padarītu par savām sievām. Tāpat viņi uzskata, ka ir likumīgi izmantot jebkāda neticīga cilvēka īpašumu, izmantojot piesavināšanos vai zādzību. Padomājiet tikai par tās reliģijas bīstamo stāvokli, kuras Maurīcijs izdod šādus ediktus! Tas viss ir egoistisku cilvēku darbs, kuri nepatiesi piedēvē šādas mācības Dievam un Viņa grāmatai. Viņiem jāuzņemas visu to grēku nasta, ko pastrādā neizglītoti Musulmaņi. Viņi ir kā vilki aitū vilnā, apkrāpj tautu, un viņi ir inde, bet izliekas esam brīnišķīga pretinde. Viņiem ir ļaunums pret Islāmu un Dieva radījumu un viņu sirdis ir bez līdzjūtības un empātijas, bet viņi izliekas esam citādi. Viņu sprediķi ir maldinoši un aprēķināti, lai kalpotu saviem savtīgajiem mērķiem. Viņi nonāk mošejā, un izliekas esam svēti vīri, vienlaikus slēpjot savu grēcīgo raksturu. Tas nav specifiski kādai valstij, pilsētai vai sektai. Musulmaņu pasaule ir pārpilna ar tiem, kuri sevi dēvē par ulemiem, ģērbjas kā maurīcieši un cenšas saviebt garīgu seju, lai izskatītos dievbijīgi, bet viņu darbi nodod viņu patieso dabu un raksturu. Viņi nevēlas, lai pasaulē izplatītos dievbijība vai līdzjūtība, jo

tas būtu pretrunā ar viņu pašu interesēm.

Tādējādi Islāms ir nonācis grūtībās. Lielākā daļa siržu ir aukstas, un nav manāmas kustības uz taisnīgumu. Mērenības ceļš ir pamests, un ir pat sekta, kas pielūdz svētnīcas un veic rituālus—*Tavāf*—ap tiem, kā tas tiek darīts ap Ka’bahu. Viņi uzskata, ka viņu aizgājušo svēto dvēseles ir visvarenas un ka šo varu viņiem nodevis Dievs. Lielākā daļa svētnīcu ir uzceltas ap kapiem, kuru veidotāji sagaida pielūgšanu no saviem sekotājiem. Ja tiek lūgts kāds brīnums, tad tūkstošiem brīnumu tiek saistīti ar svētā atbildi, bez jebkādu lietisko pierādījumu druskām. Uzskatot to par Islāma būtību, šo sektu iedzīvotāji uzskata visus pārējos Musulmaņus par maldīgiem.

Kamēr šie cilvēki ir aizgājuši uz vienu galējību, ir arī citi, kas aizgājuši uz otru, noliedzot visus ierobežojumus savā garīgā svētību noliegumā. Nemaz nerunājot par svētajiem, viņiem pat nav ne mazākās cieņas pret Pravietību. Viņi noliedz brīnumus, izsmej tos, un uzskata, ka atklāsme ir paša prāta produkts, kas radies no personas ģēnija. Viņi uzskata pareģojumus, kas nav cilvēka paša tālredzības rezultāts un pieder tikai pie garīgās eksistences, par neiespējamiem. Viņi uzskata, ka nekādas atklāsmes nenāk no Dieva, ka nav patiesības ne brīnumos, ne pareģojumos, ka mirušo kapi ir tikai zemes uzbērumi, kam nav nekādas saistības ar dvēselēm, ka augšāmcelšanās die-na ir mīts, kas radies tumsonības laikmetā, un uztraukums par Aizsauli ir neprātīgs. Viņi uzskata, ka visa gudrība slēpjas materiālu guvumu iegūšanā un sekošanā tiem, kas ir neatlaidīgi pasaulīgā sekošanā. Tās ir galējās pozīci-

jas, ko Musulmaņi ieņem attiecībā pret Pravietību un Atdzimšanu.

Pat savā ikdienas uzvedībā mēs atrodam Musulmaņus vienā vai otrā spektra galējībā. Viņiem trūkst jebkādas mēra sajūtas vārdos, darbībās, morālismā, laulībā, šķiršanā, izšķērdībā, dūmās, žēlastībā, atriebībā vai piedošanā. Viņi ir dīvainā situācijā; viņu ignorancei nav robežu, un viņu pārkāpšana nepazīst robežas. Ja šie cilvēki, kas tur rokās *Taubīda* karogu un mērenību, ir pārkāpuši visus ierobežojumus, vai ir kāda jēga žēloties par citu ticību cilvēku stāvokli?

Kristieši apdzīvo daļu no pasaules, kas ir pazīstama ar savu intelektuālo atpazīšanu. Tam vajadzēja būt lielas cerības avotam, bet man ar nozēlu nākas teikt, ka viņi ir atguvuši iegūtās zināšanas par zinātņi un filozofiju, kad runa ir par reliģiju un Dieva Vienotību. Kad mēs redzam viņu pasaulīgos projektus un sistemātiskās metodes, un to, kā viņi gandrīz katru dienu izgudro jaunas tehnoloģijas, un tad vērojam viņu nožēlojamo izpratni par Dievu un to, kā viņi ir nonākuši pie tā, ka uzskata zemīgu cilvēku par pasaules valdnieku, mēs zaudējam izpratni par to, kā viņu intelekts var tik brīnišķīgi darboties pasaulīgos jautājumos, bet, kad ir runa par Dieva atpazīšanu, būt pilnībā nederīgs!

Atšķirība starp Musulmaņu un Kristiešu galējiem uzskatiem ir tāda, ka, kamēr daudzi Musulmaņi pārkāpj savu līdzcilvēku tiesības, Kristieši, no otras puses, pārkāpj Dieva tiesības. Musulmaņiem vairs nav mīlestības un līdzjūtības pret sev līdzīgajām būtnēm, jo viņu maldīgie priekšstati par

Džihādu ir padarījuši tos nežēlīgus. Patiesām, daži nešpetnie cilvēki nogalina nevainīgus cilvēkus nelielu personisku labumu vai sātaniskas iedvesmas dēļ, un viņi neatturas arī pazemot cilvēkus vai sagrābt viņu īpašumu. Ignorējot šīs būtiskās cilvēktiesības, viņi aplāpē pašu cilvēces tēlu. Kas attiecas uz Kristiešiem, viņi ir pārkāpuši Visvarenā tiesības visos iespējamajos veidos.

Viņi ir nepamatoti uzskatījuši zemīgu cilvēku par savu Dievu, bet nav pietuvinājušies mērķim panākt pestīšanu. Ja ticība Kristus Krustā Sišanai bija vienīgais līdzeklis, lai atbrīvotos no grēka, kāpēc tas nav izdevies gadījumā ar Eiropiešiem, kuri ļaujas tik grēcīgiem aktiem, ka ir pat kauns par tiem runāt? Viņi ir pavirzījušies grēkā un pārkāpuši Dieva likumus ārkārtīgi lielā mērā, un mēs nevaram teikt, ka viņi ir mazāk amorāli kā aziāti. Ņemot to visu vērā, kāpēc šis novecojušais tiesiskās aizsardzības līdzeklis nav aizstāts? Pat šajā īsajā mūžā katrs ārsts un pacients uzskata, ka tad, ja ar kādu ārstēšanās metodi neizdodas panākt vēlamo rezultātu nedēļas laikā, tā ir jāaizstāj ar labāku alternatīvu. Kāpēc tad šis aizsardzības līdzeklis [Krustā Sišana] nav nomainīts, lai gan ir kategoriski pierādīta tā nederība? Pēc deviņpadsmit simtiem veltīgi pavadītu gadu, vai tomēr ir vērts ticēt, ka ticība Krustā Sišanas baznīcai var radīt patiesu pestīšanu? Par spīti tam, ka līdz šim šādas zīmes nav parādījušās, vai tomēr ir prātīgi turēties, cerot, ka pienāks laiks, kad Kristieši atturēsies no ļaunuma un nemākulības vairāk nekā citu ticību cilvēki?

Ikviens, kurš dzīvo kādā Eiropas valstī, var būt liecinieks, patiešām, jebkuram saprātīgam cilvēkam, kurš kādreiz ir apmeklējis Eiropu un kādu laiku pavadījis Parīzē un citās pilsētās, nekavēsies liecināt, ka dažās kontinenta daļās cilvēki vairs neuzskata laulības pārkāpšanu par grēku. Viņi uzskata, ka poligāmija ir prettiesiska, bet neatrod neko sliktu nepiedienīgo skatītienu mešanā uz sievietēm. Francijā var atrast tūkstošiem sieviešu, kuras neizjūt vajadzību apprecēties. Vai tas viss tāpēc, ka ir atklāts jauns Bībeles pants, kas padara visas šīs lietas likumīgas, vai tāpēc, ka Kristus asinīm ir bijis pretējs efekts un solījums par pestīšanu nav izpildīts? Fakts ir tāds, ka tas nekad nav bijis pareizais līdzeklis, jo viena cilvēka nāve nevar ietekmēt cita glābšanu; drīzāk visas svētības nāk no dzīvā Dieva, nevis no mirušā; un gaisma spīd, kad uzlec saule, nevis tad, kad tā nodziest.

Šī pestīšanas iegūšanas līdzekļa nespēja to dāvēt padara par nepatiesu arī doktrīnu, ka Dieva dēļ šim nolūkam atdevis dzīvību. Mēs nekad nevaram pieskaitīt Dievam nāvi, kurā Viņš upurē savu dzīvi un tomēr nespēj sasniegt Viņa mērķi. Tas ir pretrunā ar mūžīgo Dieva likumu, ka viņam būtu jāpakļaujas nāvei, mirstībai, vājumam un iznīcībai un jābūt dzimušam no sievietes dzemdes. Nav precedenta, kas apstiprina šo konceptu — būtu patīkami zināt, ka Dievs ir piedzīvojis līdzīgas dzimšanas jau iepriekš, — tas nav pamatots ar Dievišķiem brīnumiem, kurus cilvēks pats nekad nevar parādīt. Turklāt šī doktrīna nav sasniegusi mērķi. Vai tā nav taisnība, ka Eiropas iedzīvotāji pārmērīgi ļaujas dzeršanai un miesiskai baudai, diviem

galvenajiem grēkiem, kas apmierina ķermeņa kaislības, un vai nav tiesa, ka vairums vīriešu un sieviešu Eiropā gūst baudu no abiem šiem grēkiem? Nebūtu pārspīlēti teikt, ka Eiropa alkohola patēriņā ir pārspējusi Āzijas valstis. Eiropā veikali, kas tirgo vīnu, ir tik izplatīti, ka to skaits pārsniedz visu veikalu skaitu mūsu pilsētās un ciemos. Pieredze rāda, ka dzeršana ir visa ļaunuma sakne, jo dažu minūšu laikā tā uzbudina cilvēku uz stāvokli, kurā viņš ir pat gatavs izdarīt slepkavību, nemaz nerunājot par citiem grēkiem, kas ar to iet kopā. Es paziņoju, ka dzeršana un bailes no Dieva nekad nevar iet kopā, un nevar saukt par gudru to, kurš nesaprot alkohola lietošanas ļaunās sekas. Vēl viena bīstama lieta saistībā ar alkoholismu ir tā, ka ne visi var no tā atteikties pēc tam, kad tas ir kļuvis par ieradumu.

Ja Kristus asinis nespēj attīrīt cilvēku no saviem grēkiem, ko tas acīmredzami nav darījis, vai ir kāds cits veids, kā panākt pestīšanu? Galu galā dzīve grēkā ir sliktāka par nāvi. Atbildot uz to, es, balstoties uz savu personīgo pieredzi, saku, ka no cilvēka piedzimšanas līdz šīm pasaules pēdējām dienām ir bijis tikai viens veids, kā izvairīties no grēka un nepaklausības. Kad cilvēks iegūst patiesu Dieva atzinību, ar kategoriskiem argumentiem un spilgtām zīmēm, un viņš spēj ieraudzīt Viņu, viņš apjēdz, ka Dievišķais naidis ir pārņemošs uguns; un, kad Dievs atklāj viņam viņa skaistumu, viņš saprot, ka Viņā ir ideāla svētlaipe. Tādējādi tiek nodibinātas saiknes starp viņu un Dievišķo majestātiskumu un skaistumu, un vien tas var ieturēt egoistiskas kaislības rāmjos un radīt patiesas reformas.

Mana atbilde var izsaukt pretatbildi: “Vai mēs neticam Dievam? Vai mēs nebaidāties no Viņa? Vai mēs nemīlam Viņu? Vai tad visi cilvēki, izņemot dažus, netic Viņam? Un vai viņi vēl aizvien neizdara visu veidu grēkus un vai viņi nav iesaistīti visos ļaunuma un bezkaunības veidos?” Es saku, ka ir liela atšķirība starp ticību un patiesu izpratni. Es nesaku, ka ikviens, kurš tic, spēj atturēties no grēka, es saku, ka tikai tas, kurš patiesi pazīst Dievu, var nosargāt sevi pret to, jo viņš ir piedzīvojis Dievišķas bailes, kā arī Dievišķu mīlestību.

Var arī jautāt: “Kāpēc Sātans neklausā Dievam, lai gan viņam ir patiesa izpratne?” Atbilde ir tāda, ka Sātanam nepiemīt tāda apziņa, kas tiek piešķirta tiem, kuri to patiesi ir pelnījuši. Cilvēks, pēc savas būtības, ir zināšanu skarts un turas tālāk no iznīcības takas, kad atklāj savu derdzīgo seju. Ticība nozīmē tikai to, ka kaut ko pieņem godprātīgi, bet patiesa apzināšanās nozīmē šo ticību. Īstai apziņai—*Ma'rifat* grēkam nav iespējams būt vienā sirdī, tāpat kā nav iespējams, ka diena un nakts notiek vienā un tajā pašā laikā.

Mūsu ikdienas pieredze rāda, ka esam pievilkti lietām, kas ir noderīgas, un nosodām tās, no kā baidāties. Piemēram, ja tu nezinātu, ka lieta, ko turi rokā ir arsēns, un tu iztēlojies, ka tas ir niedru cukurs vai cita noderīga ārstniecisks līdzeklis, tu nekavētos apēst desmit vai pat divdesmit tā gramus, bet ja tu zinātu, ka tā ir nāvīga inde, tu neapēstu pat gramu. Līdzīgi, kad cilvēks patiesi apzinās, ka Dievs pastāv un, ka katrs grēks ir Viņa acīs sodāms,

viņš atturas no katra grēka, vai nu tā būtu zagšana, asins izliešana, laulības pārkāpšana, nežēlība, ticības pārkāpšana, viltus praviesu pielūgšana, viltus liecības došana, lepņība nelegāla līdzekļu iegūšana, nodošana, lamāšanās, krāpšana, neuzticība, nepateicība pret Dievu, nebaidīšanās no Viņa, nebūšana līdzjūtīgam pret Viņa radībām, neizturēšanās pret Viņu ar bailēm un pazemību, pazušana pasaulīga komforta un baudu meklēšanā, aizmirstāna par īsteno labuma Nesēju, būt aizmārsīgam par lūgšanu un pazemību, neķītru preču pārdošana, nepilna mēriņa pārdošana, nerūpēšanās par vecākiem, ļaunu skatienu mešana uz vīriem vai sievietēm, nebūšana iejūtīgam pret bāreņiem, nabadzīgajiem un bezpalīdzīgajiem, nebūšana iejūtīgam pret kaimiņu tiesībām, citu pazemošana, lai pierādītu savu pārākumu, citu cilvēku izsmiešana, norādīšana uz citu ķermeniskajiem trūkumiem, lai par viņu smietos, citu cilvēku apmelošana un saukšana sliktos vārdos, nepatiesību piedēvēšana Dievam, vai, Dievs pasargi, maldīga uzdošanās par Pravieti vai Sūtni, Dieva eksistences noliegšana, pretošanās taisnīgam pavēlniekam un haosa radīšana uz zemes.

Ja kāds uzstāj, ka ir jāpastāv citai pestīšanas metodei, jo ticība nav kontroles mehānisms pret grēku, es atbildu, sakot, ka neviens neizdarīs grēku, ja viņš būs pārliecināts, ka zibens viņu sašaus brīdī, kad viņš to darīs. Šī argumenta loģika ir neapstrīdama. Tikai padomājiet, vai jūs kādreiz pārkāpjat likumu, kad esat pārliecināts, ka sods būs? Vai tu varētu iebāzt roku ugunī vai mesties no kalna, ielēkt akā, atgulties pie braucoša vilciena, iebāzt roku

mežonīga zvēra mutē, vai laimīgi tiktu traka suns sakosts, vai arī paliktu stāvam ārā briesmīga negaisa laikā? Vai tu nesteigtos ārā no mājas, kas tūlīt sabruks, vai neizlēktu no gultas, kurā ir čūska, vai nebēgtu no ēkas, kas deg? Ja jūs vēlaties izvairīties no šīm briesmām, tad kāpēc jūs nekautrējaties no tiem grēkiem, kurus es tikko minēju? Atbilde, ko gudrs cilvēks sniegs pēc pienācīgas apdomāšanās, būs tāda, ka šī pretruna skaidrojama ar to, kā mēs uztveram abas lietas. Lielākajai daļai cilvēku nav pietiekamas izpratnes par grēku un, lai arī kā viņi tos uzskatītu par kaitīgiem, no tiem neizvairās, kā izvairītos no lauvas vai čūskas. Dziļi savās sirdīs viņi īsti netic, ka tiks sodīti par saviem grēkiem. Viņi pat šaubās, vai Dievs patiešām pastāv, un, ja Viņš ir, vai viņu dvēseles izdzīvos pēc nāves, un, ja tā notiks, vai tās tiešām tiks sodītas par saviem grēkiem. Lielākā daļa cilvēku šādas domas tur, tās neapzinoties. Bet tajā pašā laikā viņi izvairās no visām briesmām, ko es minēju iepriekš, jo baidās no zināmas nāves, ja tā pieiet viņiem tuvāk, un, ja viņi nonāk aci pret aci ar šādām briesmām, viņi ne brīdi nešķērdē, bet bēg no tām prom. Fakts ir tāds, ka cilvēks ir pārliecināts par šo lietu kaitīgo ietekmi, bet reliģisku noteikumu gadījumā viņš nav tik pārliecināts un viņa zināšanu pamatā ir tikai konjunktūra un mīts, nevis personiska pieredze, un mīti nevar palīdzēt cilvēkam atbrīvoties no grēka. Tāpēc pat tad, ja tūkstošiem Mesiju tiktu sisti krustā, viņi nekad negūtu patiesu glābiņu, jo no grēka var atbrīvoties tikai caur pilnīgām bailēm vai pilnīgu mīlestību. Kristus Krustā Sišanai, kas pati par sevi ir maldīgs uzskats, nav nekāda sakara ar grēka apturēšanu. Nemiet vērā, ka šī doktrīna balstās uz nezinašānu, mūsu

pieredze par to neliecina, un Mesijas pašnāvība nevar atbrīvot cilvēkus no viņu grēkiem. Pats īstās pestīšanas jēdziens ir tāds, ka cilvēks ir jāglābj no grēka ugunīm šajā pašā pasaulē. Vai Kristieši no tā ir paglābti šo stāstu dēļ, vai arī kāds ir izglābts šo absurdo pasaku dēļ, kurām nav nekāda sakara ar patiesību un patiesu pestīšanu?

Paskatieties uz Austrumiem un Rietumiem, jūs neatradīsiet nevienu, kas caur šiem mītiem ir sasniedzis tīrību, kas rada pārlicību par Dievu. Tāda tīrība ne vien liek cilvēkam izvairīties no grēka, bet arī viņa acīs patiesības prieks kļūst līdzīgs Paradīzes augļiem, un viņa dvēsele plūst kā ūdens uz Dieva sliekšņa, un gaisma nolaižas no debesīm, kas kļūdē visu egoistisko tumsu. Piemēram, kad visi istabas logi ir atvērti gaišā dienas laikā, tos uzreiz piepilda saules gaisma; bet, ja tie ir aizvērti, gaisma nespīd ne pa gabalu ar stāstiem vai pasakām. Vienam ir jāpieceļas un jāatver logi, pirms gaisma var iedegt viņa istabu. Tāpat arī, domājot tikai par ūdeni, nevar remdēt slāpes; ir kaut kā jāsasniedz ūdens un jānoliek mute pie tās, pirms tā spēj viņu piesātināt.

Ūdens, kas remdē slāpes un apslāpē grēka uguni, nav nekas cits kā vien pārlicība. Nekas cits šaisaulē jums neko nevar dot; neviens krustiņš nevar izpirkt jūsu grēkus, un asinis nevar apslāpēt jūsu miesiskās kaislības, jo tiem nav nekāda sakara ar īstu pestīšanu. Pamēģiniet saprast faktus un pārdomājiet šo patiesību. Ja jūs izmēģināsiet šo līdzekli, kā mēģināt savus pasaulīgos līdzekļus, jūs drīz vien sapratīsiet, ka neviena gaisma, izņemot patiesas no-

teiktības gaismu, nespēs jūs atbrīvot no tumsas, un, ka nekas, izņemot nevainojamas atklāsmes tīru ūdeni, nevar iztīrīt jūsu iekšējo netīrumu, un ka Dievišķas “redzes” dzidrais ūdens vien var nomierināt jūsu sirdi. Tas, kurš kaut ko apgalvo par pretēju esam, ir melis, un tas, kurš meklē citu līdzekli, ir muļķis. Tādi cilvēki tevi neceļ gaismā, bet ved dziļāk tumšā bezdibenī un palielina tavu dedzināšanu un alkas tā vietā, lai apgādātu tevi ar satīrītu ūdeni. Jūs nevar glābt asinis, izņemot tās, ko ir radījis pārliecības “ēdiens”. Neviens krusts nevar izpirkt tevi, izņemot taisnības krustu, un tas nozīmē stingri palikt pie patiesības. Atveriet acis un apdomājiet! Vai tā nav taisnība, ka, ja vien nav gaismas, jūs neredzat, un, ja jūs nesekojat pa pareizo ceļu, jūs nevarat sasniegt savu galamērķi? Garīgo kārtību viegli var saprast, salīdzinot to ar fizisko. Tāpēc padomājiet par to, ko jūs varat saprast, un ar tās palīdzību centieties saprast, to, kas ir ārpus jūsu uztveres. Arī fiziskajā pasaulē valdošie likumi ir patiesi garīgajā pasaulē, jo tie nāk no tā paša Dievišķā avota. Vai ir kāds, kas var redzēt bez acīm, vai dzirdēt bez ausīm, vai runāt bez mēles? Kāpēc gan nepiemērot tos pašus likumus garīgajai kārtībai? Vai ir iespējams, ka kāds, kuram ir acis, paliek stāvam uz bezdibenīgas bedres malas? Vai kāds, kam ir ausis, var nezināt, ka viņa mājā ierodas laupītāji? Vai kāds, kurš spēj atšķirt saldu no skāba, ēdīs kaut ko rūgtu un indīgu, kas izraisa ciešanas un nāvi? Ja mēs šīs fiziskās parādības piemērojam garīgajai pasaulei, mēs varam skaidri saprast, ka, lai uzturētu garīgo dzīvi, ir vajadzīga gaisma, lai parādītu viņam briesmu ceļus, jābūt dzirdei, kas brīdina viņu par zagļu un laupītāju briesmām, un jābūt garšas sajūtai, lai no pretindes

atšķirtu indīgo. Tās ir pestīšanas nepieciešamības, un neviens, kurš ir akls un nav ticis svētīts ar gaismu, nekad nevar gūt glābiņu cita cilvēka asinīs.

Pestīšana nav kaut kas īpašs Aizsaulei. Jau šajā pašā dzīvē sākas patiesa pestīšana. Tā ir gaisma, kas nolaižas dvēselē un atklāj ceļu, kas ved uz iznīcību. Dodies pa patiesības un gudrības ceļu, lai tevi varētu vest pie Dieva, un stiprini savu sirdi, lai tu varētu virzīties pretī patiesībai. Nelaimīga ir sirds, kas ir auksta, un prāts, kas ir miris, un sirdsapziņa, kam nav nekādas sapatnes. Kļūsti kā spainis, kas nolaists akā tukšs iznāk pilns, un nevis kā siets, kas nespēj noturēt ūdeni. Parūpējies par savu [garīgo] veselību un atbrīvojies no materiālisma drudža, kura indīgā ietekme liek acīm kļūt aklām, un ausīm kļūt kurām, un tas atņem mēlei garšas izjūtu, kā arī rokas un kājas atbrīvo no tvirtuma. Atgrieziet sevi no šīs pasaules, lai jūs varētu veidot saikni ar Debešķīgo. Neļaujiet sirdij virzīties vienā virzienā, lai tā varētu virzīties uz otru pusi. Izmetiet šīs pasaules netīrības, lai mirdzošais debesu dārgakmens tiktu jums piešķirts. Atgriezieties pie sava tēva Ādama tīrības viņa dzimšanas laikā, lai arī jums tiktu piešķirta vara pār visu.

Diena tuvojas beigām, un saule jau tūlīt rietēs. Jums vēl ir laiks, ja vēlaties redzēt, vai arī nokavēsiet. Pirms dodaties [prom no šīs pasaules], lieciet sev priekšā labas lietas, ko ēst, nevis akmeņus un ķieģeļus, un velciet mugurā drēbes, nevis ērkšķus un lupatas. Dievs, kas ražo pienu mātes krūtī vēl pirms bērna piedzimšanas, ir sūtījis tevis dēļ, tavā laikmetā un tavā valstī, kādu, kas tevi baros kā māte. Viņš tev izbaros pārliecības pienu, kas

ir baltāks par sauli un aizraujošāks par jebkuru vīnu. Ja tevī ir kāda dzīvība un tu neesi miris, tad steidzies viņam pretī, lai tu varētu izdzert šo svaigo pienu. Izmetiet saskābušo pienu, kas ir inficējies ar baktērijām, jo tas jūs nevar atdzīvināt, un tikai, kad tas ieies organismā, kļūs par indi. Neskatieties ar apburtu skatu uz visu, kas ir balts; melns dažreiz ir labāks. Piemēram, melni mati atspoguļo jaunības spēku, bet baltie mati norāda uz trauslumu, vājību un vecumu. Gluži tāpat kā “baltums”, kas liecina par savu tikumu, nav nekāds labums, un grēcīgs, bet vienkāršs cilvēks ir salīdzinoši labāks, jo viņš nekautrējas slēpt savu grēku, un es esmu pārliecināts, ka viņš ir tuvāks Dieva žēlastībai. Neatdodiet savu ticību nenoteiktībai, kurai nav īstas gaismas un kuras pamatā nav Dievišķā filozofija, jo tās visas noved pie sabrukuma. Ja vēlaties zināt, kā var atnest ļaunumu, pievērsiet uzmanību tam, ko jūsu sirds patiesi vēlas, un jautājiet savai sirdsapziņai, kurš risinājums ir labākais, lai tiktu vaļā no grēka. Vai kāds var noticēt, ka ar Kristus asinīm pietiek, lai liktu baidīties no grēku izdarīšanas? Gluži pretēji, pieredze ir parādījusi, ka tā viņus vēl vairāk iedrošina, jo ikviens, kurš uzticas Kristus asinīm, uzskata, ka viņa grēki jau ir piedoti.

Bet tas, kuram ir zināšanas par grēka indīgo dabu, nekad neuzdrošināsies to izdarīt, jo zina, kā tas viņu iznīcinās. Tāpēc Dievs ir sūtījis cilvēku, lai viņš jūs ved pie šīm zināšanām, kas palīdzēs jums ieraudzīt Dievu un ieraudzīt ļaunuma indi, pēc kuras jūs aizbēgsiet no grēka gluži kā aizbēgsiet no mežonīga zvēra.

Šī raksta mērķis ir izplatīt Dieva patieso mācību un iezīmes pasaulē, lai tie, kas meklē pestīšanu caur Kristus Krustā Sišanu un Asinīm, var atrast īstu pestīšanas avotu.

Īstu pestīšanu nevar atrast netīros ūdeņos. Ūdens, kas attīra sirdi, nāk no debesīm to noteiktajā laikā, un upe, kas to nes, ir brīva no zemēm un netīrumiem, un tās dzidro un tīro ūdeni dedzīgi izmanto cilvēki. Upe, kas pārstājusi plūst un sastāv no stagnējoša ūdens, nevar baudīt šādu tīrību, jo tā tiek sajaukta ar dubļiem un dzīvnieku ekskrementiem. Sirds, kas svētīta ar Dieva atziņu un ar pārliecību, ir kā pilna upe, kas savā ceļā apaugļos visus laukus un kuras vēsais un dzidrais ūdens nes mieru un mierinājumu viņu dedzinātām sirdīm. Šāds ūdens ne tikai ir tīrs, bet arī attīra citus, piešķirot tiem gudrību, kas notīra viņu sirds rūsas un liek viņiem izvairīties no grēka. Bet tas, kurš ir kā maza ūdens peļķīte, kas sajaucas ar dubļiem, nevar darīt cilvēcei neko labu, jo nespēj pat attīrīt savu dvēseli. Šis ir laiks celties augšup un sākt meklēt pārliecības ūdeni, jo tas jums tiks dots. Kad esi bijis pārliecības pilns, tev vajadzētu aizplūst kā upei, attīrīt sevi no šaubām un aizdomām un distancēties no grēka. Tas ir ūdens, kas aizskalos visas grēka pēdas, attīrīs jūsu sirdis un sagatavos jūs ieplūst Dieva tēlā. Jūs nekad nevarat nodzēst ego uzrakstus no jūsu sirds akmens, ja vien nemazgājat to ar dzidro ūdeni. Sagatavojiet apņemšanos, kas jums varētu piešķirt spēku, un meklējiet sev nodrošinājumu. Mīkstīniet savas sirdis, lai jūs varētu saprast šīs lietas, jo cilvēks ar cietu sirdi diez vai tās sapratīs. Vai jūs iedomājaties, ka

varat patiesi ienīst grēku, ja vien jūsu sirdis nav piepildītas ar Dieva majestātiskumu un esat kļuvis zinošs par Dzīvojošā slavu un varu, un jūsu sirdis ir piepildītas ar noteiktības gaismu? Nē. Ir tikai viens ceļš, tāpat kā ir tikai Viens Dievs un viens Likums.

SATURS

A

Abu Džahls, 9

Ādams, otrais: jau ir parādijies, bet nav atzīts, 5; jāparādās austrumos kā pirmajam Ādamam, 5; būtu jāparādās sestajā gadu tūkstoī, 4; Apsolītais Mesija, 8

Ādams^{as}, 2, 25; dzimis sestajā dienā, 4; tika dots patvērums austrumos, 6

Ahmadiju sekta: pret piespiešanu reliģijā, 13

Apsolītais Mesija: fiziska minareta būve pirms tā ierašanās, 6; parādīšanās lemta divās fāzēs, 7; ir Otrais Ādams, 5; pareģojumi par parādīšanos Damaskas austrumos, 6; pareģojumi par parādīšanos blakus minaretam, 6

Austrumi: pareģojums par Apsolītā Mesijas parādīšanos tur, 4, 5

B

Bait-ul-Muqaddas, 6

D

Damaska: pareģojums par Apsolītā Mesijas parādīšanos tās austrumos, 6

Diena: viena diena simbolizē tūkstoš gadu svētajos rakstos, 5

Džihāds ar zobenu:

agrie Musulmaņi bija spiesti, pašai zardzībai, ne Islāma izplatīšanai, 9; koncepts ir bīstams Islāmam, 8

E

Ebreji, 4; tika maldināti, jo sagaidīja, ka visi pareģojumi par Mesijas ierašanos tiks izpildīti burtiski, 7

H

Hadīs: pirms Apsolītās Mesijas

ierašanās tiks uzbūvēts minarets, 6; Musulmaņi ir fabricējuši dažus hadīsus, kas slikti ietekmējis to raksturu, 15

I

Islāms: stingri aizliedz piespiešanu reliģijā, 12; nožēlojamais Islāma stāvoklis šajā laikmetā pieprasa Reformatoru, 13, 14

J

Jeruzaleme, 6

K

Ka'bahs, 6, 15

Kristieši: ticība Krustā Sišanā tos nav atbrīvojusi no grēka, 17; neizmanto visas savas zināšanas par zinātņi un filozofiju reliģijas lietās, 16; ir pārkāpuši Visvarenā tiesības uzskatot pieticīgu vīru par Dievu, 16

Krustā Sišana, 17, 22, 27

Kādijān, 13

L

Lunārais kalendārs: pareģojumu piepildīšanās laikam jābūt

skatītam pēc, 4

M

Medīna, 9

Maulāvieši:

var darīt lielu pakalpojumu Islāmam apgāžot nepatiesos uzskatus par Džihādu, 12; nepareizi aprakstījuši Džihādu, 11; tiem jānes grēks, ko veikuši maldināti Musulmaņi, 14

Meka, 6, 9

Mihaēls, Eņģelis, 2

Minarets: fizisks minarets kalpos kā garīgā spogulis, 7; ir metafora apņēmībai, spēkam un šķīstībai, 5; pareģojums par minaretu apzīmē, ka Apsolītā Mesijas ierašanās būs brīnumaina, 6, 7; pareģojums par Apsolītā Mesijas nolaišanos tuvu minaretam, 6

Muhammeds^{sa},

Svētais Pravietis, 2, 9

Musulmaņi: tiek uzlūkoti ar aizdomām, jo tic Džihādam caur zobenu, 12; agrie Musulmaņi bija spiesti pacelt zobenu paš aizsardzībā, 8, 9; ir kļuvuši cietsirdīgi sava nepareizā uz-

skata par Džihādu dēļ, 16, 17; Saules kalendārs: ir cilvēka
 tiem trūkst mērenības un tie izgudrojums, 4
 pieķeras ekstrēmiem, 15, 16;
 daži noliedz pareģojumus un
 brīnumus un netic pravietībai, **T**
 17; daži pielūdz elkus, 15
 Tauhīds, 16

P

Pestīšana: par spīti cilvēka
 padarīšanai par Dievu, Kristieši
 nav guvuši pestīšanu no grēka,
 17; pat ja tūkstoš Mesiju tiktu
 sisti krustā, tie neieviestu patie-
 su pestīšanu, jo tikai perfekta
 mīlestība vai perfekta bailes
 var atbrīvot no grēka, 22; patie-
 sa pestīšana sākas šajā dzīvē, 25;
 patiesa pestīšana nozīmē tikt
 glābtam no šīs zemes ugunīm,
 23

R

Reliģija: patiesa, tai nav
 nepieciešams zobens, lai
 pārliecinātu par tās patiesību,
 13

S

Sātans, 2, 3, 4, 20

How to be Free from Sin

(Latvian translation)

The Islamic concept of salvation differs from that of other religions, and from Christianity in particular, because Islam rejects the concept of Original Sin and declares man to be responsible only for his own sins. He, therefore, needs to free himself from his own sins in order to attain salvation. In this article, the Promised Messiah^{as} answers the all-important question, why does a man commits sin, and how can he free himself from it.

The Promised Messiah^{as} also argues that a true religion must be judged by its ability to lead its followers to certainty about the existence of God. The holy author makes a detailed comparison between Islam and other major religions, and concludes that Islam alone can lead man to perfect awareness and, consequently, to freedom from sin.

The first English translation of this article was published under the title *How to get rid of the Bondage of Sin*, in the English edition of *The Review of Religions*, January 1902. The current translation has been prepared by Wakālat Tasnīf Rabwah.

ISBN 978-1-84880-737-2

9 781848 807372